

BLIJF ONS NABIJ

DATUM	26 april 2020
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer
EERSTE LEZING	Handelingen 2,14.22-32
EVANGELIE	Lucas 24, 13-35

OVERWEGING

We hebben het weer gehoord, dat verhaal van de Emmaüsgangers, misschien wel het meeste geliefde paasverhaal, dat we kennen. Het roept herkenning aan momenten in ons eigen levensverhaal. Verzen, zinnen, die je in het hart raken?

Jezus zelf kwam op hen toe en liep met hen mee...

Hun ogen werden verhinderd Hem te herkennen...

Blijf bij ons, want het wordt al avond....

Brandde ons hart niet in ons, terwijl Hij met ons sprak en de Schriften ontsloot.

Ze herkenden Hem aan het breken van het brood...

Woorden die binnenkomen, in je ziel zijn geëetst, zo dicht ook bij ons hart, bij wat meemaken?

Wat mijmeren, wat uitleg. Ze herkenden Hem aan het breken van het brood en ook zoals Hij de Schriften uitlegde, dan ging ons hart branden! De leerlingen, herkenden Hem dus niet aan zijn uiterlijk, niet aan zijn lichamelijk verschijning, nee maar aan wat Hij met hen deed, letterlijk en figuurlijk. We denken misschien dat de leerlingen makkelijker in Jezus' opstanding konden geloven, dat zij empirisch bewijs hadden. Dit is niet het geval! Het lege graf is geen bewijs dat de dood Jezus niet gevangen kon houden. De vrouwen zijn naar het graf geweest, maar zijn lichaam zagen **niet!** Bij nadere inspectie van de mannen: **Hem zagen ze niet!**

Wat ook opvalt is dat de Verrezene komt en gaat. En steeds opnieuw moet Hij ontdekt worden, als Hij ontdekt wordt, nabij komt, verdwijnt Hij weer....Juist als hij wordt herkend, verdwijnt Hij weer... Hoe realistisch...hoe dicht bij ons ervaring...Zien soms even...

In het evangelie van de Emmaüsgangers zijn het twee tekenen waaraan hij herkend wordt. Het breken van het brood en de manier waarop Hij de Schrift uitlegt, want dan ging ons hart branden! En is dat ook niet ons verhaal? Een verhaal dat nog gebeurt, de kern van onze vieringen: 1) de Schriften lezen en uitleggen en hopen dat ons hart gaat branden...de ene keer minder, de andere keer meer, maar dat hopen we wel, daar gaan we voor....en 2) door het breken van het brood. In eucharistie herkennen we het nemen van het brood, het uitspreken van de zegen en het breken. In de woord- en communie viering het breken en delen... In ons verlangen naar aanraking, in onze huidhonger, komt Hij naar ons toe, dichtbij, mogen Hem aanwezig weten. De verzezen Heer kent de anderhalve-meter-maatschappij, de anderhalve-meter-kerk nog niet...maar Hij overbrugt die afstand. Hij kent en respecteert ons verlangen...Het vraagt geloof en vertrouwen, dat de Barmhartige ons nabij weet te komen... Jullie kijkers, mensen thuis zijn voor ons een teken van hoop. Want jullie laten ons weten via telefoon, apps of wat dan ook...dat jullie met ons mee vieren....dat jullie harten branden....dat je wordt aangeraakt...

Ik ga met jullie terug naar het begin van ons verhaal. We lopen een stukje terug naar Jeruzalem. De Verrezene laat zich hier als herder, als pastor kennen. Hij loopt met de leerlingen, die in de rouw zijn mee, vraagt wat hun bedrukt... luistert naar hun verhaal. Ze vertellen, dat zehun bevrijder, dat ze die hebben gekruisigd, kaltgestellt buiten de stad, tot de misdadigers gerekend. "We leefden zo in de hoop dat Hij degene zou zijn die Israël, die ons ging verlossen". Jezus luistert, erkent hun verdriet maar vertelt ook zijn eigen verhaal...Wisten jullie dan niet dat zo zou gaan. Jullie kennen de Schriften toch....Hij moest lijden om in zijn glorie binnen te gaan...Zijn liefde tot het uiterste toe...zijn kwetsbare liefde....is verworpen, maar de macht van van onderdrukking en dood houdt hem niet tegen...Degene, die met de leerlingen meeloopt, die vreemdeling gelooft dat, straalt dat uit! ...Want hun hart ging er van branden. Het kruis is uiteindelijk geen droef lot. Lijden gebeurt, het is er , ziekte, pijn geweld, corona, schreeuwende ellende, verstikkende stilte. Het is er en Hij heeft dit gedragen...maar Hij leeft, onrecht, ellende, dood heeft niet het laatste woord...Het laatste woord is aan de levende...

Toelichting bij de symboolversiering op de altaar tafel:

- Daar ligt de opengeslagen met bijbel met een brande kaars...dat het woord en de uitleg ons hart doet branden..
- In een mandje met een bodem van palmtakjes ligt een 'pide' en groot Turks brood. De voorganger pakt dit brood, scheurt het, breekt het en zegt: Dit brood. Ik ben het zelf, ik breek me, deel mij, geef me aan jou, aan jou, aan jou, aan jullie. (Het is een groot brood, gescheurd ziet het eruit als een hart.